Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

BARNAVÄNNEN

N:o 39 Den 25 sept. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Redaktion: ANNA GAUFFIN. | 38 årg. 1921

Josefs upphöjelse.

1 Mos. 41: 25—43.

En främling går på gatan i Egyptens huvudstad. Med förvåning åser han prakten och det brusande folklivet. Plötsligt kommer en rad av vagnar, som dragas av ystra springare. Före rider en man och ropar med väldig stämma: »Fall på knä!» Och ned på knä sjunka skarorna och främlingen ryckes med och gör likadant. Om några ögonblick har det ståtliga följet ilat förbi, och folket går vidare. Men främlingen vänder sig förundrad till en man och säger: »Var det Farao?»

»Nej», svarar mannen. »Det var Josef, som uttydde Faraos drömmar». Och när främlingen ej tyckes förstå, fortsätter den egyptiske mannen: »Det var så, att Farao en natt drömde en underlig dröm om kor, som stego upp ur floden. Han såg också sju vackra ax, som växte på en och samma stjälk. Han ville så gärna veta, vad denna dröm skulle betyda, men hans drömtydare kunde ej förklara det för honom. Inte kunde Farao komma ifrån drömmen, och han blev riktigt orolig till sinnes.

Faraos munskänk ser hans bekymmer och kommer ihåg Josef. Denne hade i fängelset uttytt en dröm åt munskänken. Nu säger han till Farao, att han visste en man, som säkert kunde tyda konungens dröm.

Ni förstår, säger mannen till främlingen, att det ej dröjde länge, förrän Josef stod inför Farao. Och tänk så underligt! Denne man av ett ringa herdefolk, han kunde uttyda konungens dröm. Men inte tog Josef äran åt sig. Nej, han sade till Farao, att det var hans Gud, som uppenbarat för honom, vad som skulle hända i Egypten.»

Den främmande lyssnar med förundran på egypterns berättelse. »Det skulle bli sju goda år i landet. Och ni har väl sett, vilken skörd vi ha i år. Likadant har det varit nu i tre år. Farao gjorde nog rätt, när han lyssnade till Josefs visa ord. Nu är han ledare för en mängd folk, som bygger upp väldiga magasin, där man lägger in säd i stor myckenhet. Allt går med ordning, och vi ha mången gång häpnat, när vi sett Josefs visa anordningar.

Och inte är han stolt över sin framgång. Ty vem har väl haft en sådan framgång som han? Tänk er, att han, som för fyra år sedan var en stackars fånge, nu är konungens närmaste man. Ni såg nyss, vilken hyllning man ger honom. Han blir ju landets räddare. Säkerligen få vi snart de sju hungeråren, som Josef har talat om. Men innan dess har han i hundratals magasin låtit samla in överskottet av dessa års rika skörd. Vi skola alltså inte behöva hungra under de svåra åren.

Vi äro mycket glada och tacksamma för denne man, som såldes hit till Egypten som slav. Han lär ha kommit från Kanans land. Men han är så upptagen av mycket arbete för landets bästa, att han ej kunnat fara dit för att träffa sin släkt. En stor man är han i sanning», sade egyptern till sist och bugade sig för främlingen.

Denne tycktes vara försänkt i djupa tankar. »Huru underliga äro ej Guds tankar», sade han för sig själv. »Han kan upphöja vem han vill. I stället för fångdräkten kan han giva de sina den högt uppsatte mannens dräkt. Josef var ju klädd i den vita dräkten och den gyllene guldkedjan hängde om hans hals. Och ringen på hans hand visar, att han är herre över Egyptens land.» — — —

När Gud får vara med de unga, så går det väl till sist. Då blir man till välsignelse för sina kära, ja för hela landet. Må vi likna Josef i ödmjukhet och trohet! *V. Wikholm.*

Änglavakt.

(Forts.)

Flickan rodnade men svarade intet. Främlingen vände sig nu till sin följeslagare och sade med dämpad röst: »Denna fotografi bär tydligen min hustrus drag. Och flickan själv synes vara lik denna bild. Hur skall jag förklara det?»

En stunds tystnad följde — båda herrarna voro tysta, liksom fattade av samma tanke. Efter kvällsmaten drogo de sig snart tillbaka, och då de mötte Lotty i trappan, bådo de henne bära upp en karaffin friskt vatten på deras rum.

Flickan lydde, och sedan hon ställt vattnet på bordet och blygsamt ville draga sig tillbaka, lade en av herrarna handen på hennes arm och sade vänligt men bestämt: »Nu, mitt kära barn, skall du öppet och utan förbehåll säga mig, varifrån du fått denna medaljong och porträttet inuti den».

Flickan kastade en ängslig, skygg blick mot dörren, liksom fruktade hon att någon lyssnade. Därpå sade hon tyst: »Jag har ett dunkelt minne av att jag en gång när jag var mycket liten haft ett vackert hem. Och denna bild

föreställer min mamma. Men minnet av allt detta är så obestämt, att jag knappt kan urskilja, om det är verklighet eller om alltsammans är en dröm».

Främlingen vände sig till sin följeslagare och sade med tårar i ögonen: »Käre vän, jag tror det föreligger intet tvivel, att detta är vårt barn, som vi sörjt nu i så många år».

Därpå vände han sig till den förlägna flickan, smekte hennes kind och sade kärleksfullt: »I morgon bittida skall jag tala med ditt husbondfolk. Om inte min aning bedrager mig, så är du vårt kära, förlorade barn, som för många år sedan togs ifrån oss och sedan spårlöst försvann. Gå nu och sov gott — i morgon skola vi undersöka saken».

Vilka tankar och förhoppningar, som genomkorsade den unga flickans själ denna natt, det kan knappt någon penna återgiva. Skulle det verkligen vara möjligt, att barndomens ljuvliga dröm skulle bli verklighet?

Tidigt följande morgon långt före frukosten gick godsägare Henning ner i kaféet och sökte upp värden. Utan vidare omsvep begärde herr Henning av mannen upplysning om den unga flickans upptagande i hans familj.

När värden såg, att det ej var lönt att förneka sanningen, berättde han, att för 12 år sedan den lilla, då treåriga flickan hade gått vilse och kommit till hans vagn. Och då den lilla flickan inte kunde giva något besked om varifrån hon kom, annat än att hon grät efter pappa och mamma, hade han och hans folk intet annat val än att taga den lilla med sig.

Herr Henning gjorde icke värden några vidare förebråelser för hans orättfärdiga handlingssätt — därtill var det ock nu för sent. Han hade funnit sitt barn, och det var nog för honom.

Godsägaren fordrade blott att genast få taga flickan med sig och antydde, att han annars skulle taga polisen till hjälp, ifall han skulle stöta på motstånd.

Den unga flickan packade därpå sina få tillhörigheter och steg mot middagen upp i vagnen, som skulle föra henne och de båda herrarna till stationen. Och såsom i en dröm for hon nu mot det forna sköna barndomshemmet. Först nu såg fadern, som under så många år sörjt sitt barn såsom förlorat, vilka fina, behagliga anletsdrag den unga flickan hade. Även märktes en påfallande likhet med miniatyrporträttet i medaljongen. Det var med underliga, obeskrivliga känslor fadern betraktade sitt barn, som under så många år varit honom berövat.

På kvällen denna händelserika dag nalkades man äntligen hemmet. Han ville förbereda sin fru på den oväntade glädjen och lät därför dottern dröja nere i parken, till dess hans fru vore beredd att taga emot henne.

»Vad skulle du säga, käraste vän, om jag förde med mig en stor, ja, den största gåva du kunde önska?» sade han, medan hans ögon lyste av glädje.

Hans fru svarade sorgset: »Du vet, att ingenting på jorden kan ersätta det barn, som vi för tolv år sedan förlorade för att aldrig mera återse. Och huru kär än din gåva kan bli mig för din skull, aldrig kan den komma att läka det sår jag då fick». Hon satte sig åter vid sitt handarbete utan att visa särskilt intresse för den väntade gåvan.

Hennes man hade gått ut men kom efter en stund tillbaka, ledande vid handen en anspråkslös ung flicka med ett älskligt utseende. Hon hade visserligen sin bästa klänning på sig, och den hade av hennes fosterföräldrar betraktats som vacker. Men den var ingenting mindre än vacker i den rika fruns ögon, och hon häpnade över flickans fattiga klädsel utan att ana, vem hon hade framför sig.

Hennes man bad flickan träda närmare och visa medaljongen.

»Det är ju jag själv i min ungdoms dagar», sade fru Henning.

Därpå genomfor henne såsom en blixt sakens hela sammanhang, och hon riktade forskande sin blick på den unga flickan.

När denna då slog upp sina ljuva blåa ögon och blygt mötte moderns blick, kunde hon icke tveka längre utan drog flickan intill sig och kysste henne under djup rörelse.

»Nu vet jag, att du är mitt barn — som var förlorat. Gud, jag tackar dig»! sade hon.

»Älskade mamma!» viskade Gisela med tårfyllda ögon.

Den unga flickan blev sin frälsare trogen, ehuru hon nu kom i helt andra förhållanden, och hon fick vara ett medel att utan ord blott med sitt ödmjuka liv draga även sina föräldrar in på livets väg. Med innerlig tacksamhet tänkte hon på den trofasta sjuksystern på sjukhuset i S—— och huru hennes gåva — den kära bibeln — fått bliva en lykta för hennes fot och ett ljus på alla hennes vägar.

Slut.

Från tyskan.

Kungstigern.

(Med plansch.)

Indien är kungstigerns hemland. Likväl strövar han vida utom dess gränser till Kina, till Kaspiska havets stränder och till södra Sibirien.

De stora grässnåren äro hans käraste vistelseorter, emedan han där lätt kan dölja sig och obemärkt smyga sig på sitt byte. I busktrakter gömmer han sig under de bredbladiga och brokiga växterna, vilka i färgrikedom tävla med hans egen päls. På Sibiriens kala slätter gräver han sig om vintern ett gömsle i den djupa snön. Man ser härav, att tigern förstår att taga sig fram under de mäst olika förhållanden.

Liksom de flesta kattdjur stryker tigern omkring alla tider på dygnet, även om han föredrager kvällsskymningen och morgongryningen. Intet hinder hejdar honom på hans vandringar — oaktat sin tyngd klättrar han i lägre träd och simmar ej blott över floder utan även över havsarmar och sund.

Hans jaktbyte består av både stora och små djur. Han är lika begiven på fasaner och småfåglar som på bufflar, hjortar och vildsvin. Minst av alla fruktar han människan. Har han en gång fått smak på människokött, uppsöker han infödingarna i deras byar, rövar bort brevbärarne och till och med soldater ur ledet.

Endast elefanten, noshörningen och buffeln kunna med hopp om framgång upptaga striden med denne blodtörstige jätte. De senare spetsa honom på sina horn, och elefanten krossar honom under sina fötter. —

Vår teckning visar oss, huru en tiger smugit sig över en infödd tjänare i en indisk missionärs hem. Vi torde få hoppas, att de båda små flickorna komma undan med blotta förskräckelsen, och att något väl riktat skott även befriar den stackars svarte tjänaren.

(Efter J. B. Gauffin.)

KUNGSTIGERN.

När höstterminen börjar.

Nu gäller det åter att knoga och streta
för Anna och Greta,
för Kalle och Nisse och Knut,
som sprungo i frihet förut.

Nu börjar terminen på land och i städer,
i alla slags väder
så måste man sträva och gå
till skolan beständigt. — Håhå!

Och när man är hemma, skall läxan man läsa,
så ej man får snäsa,
när man för magistern skall fram,
ty det vore ryselig skam.

Men om man är med i de flitigas skara
som Selma och Klara
och Kerstin från Långsunda hed,
man läser på skolvägen med.

Sen kan man ge svar, när magistern hörs fråga,
och fram kan man våga
till kartan med städer och berg
och landskap i skiftande färg.

Och talen på tavlan båd' svåra och lätta
helt säkert bli rätta,
om riktigt »tabellen» man kan,
fast nog är den svårlärd, minsann!

På fliten man aldrig i livet bör spara,
nej, flink skall man vara,
men under allt arbete — bed,
så strömmar välsignelse ned!

ELLA.

Vännerna.

Nora fann det för tillfället inte alls trevligt i den här världen. Tänk, så roligt hon förut haft, när hon fick följa med stora syster ut och promenera eller göra inköp. Syster Märta hade alltid förstått att berätta så vackra sagor, och Nora hade om kvällarna brukat ligga och tänka över vad hon hört. Hon tyckte sig se för sitt inre öga alla de goda och de onda varelserna, som systern så åskådligt skildrat för henne.

Nu höll Nora ett långt samtal med sig själv eller rättare med hunden Prisse, som brukade vara den tredje i sällskapet. Prisse skulle nog inte vunnit pris på någon hundutställning, ty han var varken vacker eller av ädel ras, men Nora hade honom dock obeskrivligt kär. Det var icke heller underligt, ty den medelstora något raggiga hunden hade ett par utomordentligt vackra, trofasta ögon, med vilka han så förståndigt betraktade människorna, att man väl kunde begripa den lilla flickans vänskap för honom.

»Ja, Prisse, nu skall alltid den dumma Paula följa med oss, och det är inte alls roligt» fortfor den lilla femåriga Nora i sitt tal. »Förut hörde alltid Märta på vad jag sade, men nu svarar hon sällan, och inte bryr hon sig om dig heller, Prisse».

Prisse satt och lyssnade och vände inte sina blickar från det lilla, ljuslockiga barnet, som låg på knä framför honom och hjärtligt tryckte sitt lilla ansikte mot hans sträva päls.

»Skynda på nu bara, det är senare än jag tänkte!» Med dessa ord trädde brådskande en fjortonårs flicka in i rummet, klädde på den lilla späda systern hennes kappa, tog hunden vid snöret, och — — fort, fort bar det av ur huset.

Med hastiga steg anträddes nu promenaden, nästan för fort för Noras små ben; även den trogne, fyrbente kamraten drogs obarmhärtigt med. Några gånger stötte den lilla gruppen tämligen omilt samman med mötande, men i trots av dessas missnöjda ord ilade Märta framåt med stormsteg.

»Varför springer du så fort i dag?» frågade den lilla systern. De ljusa, vanligen så vackert ordnade lockarna flögo nu omkring det upphettade lilla ansiktet.

»Paula väntar säkert, och jag blev så länge uppehållen av mor. Skynda på nu bara, lilla envisa.»

Bedrövad sänkte den lilla flickan sitt huvud vid dessa ovänliga ord. »Jaså, det är återigen Paula, som väntar». Hon sade detta helt sakta till sin älskade Prisse och trippade lydigt vidare på sina små trötta ben.

Strax därefter kom Paula vid gathörnet och hälsade vänninan med förebrående ord: »Vad gör du, som dröjer så länge? Jag tänkte just gå mina färde. Men det är väl inte så gott för dig att komma hemifrån med hela ditt anhang. Då har jag det mycket bättre».

(Forts.).

Bäckebrons söndagsskola.

Med fotografi.

I missionshuset »Salem», Bäckebron samlas varje söndag en skara barn. De få där höra om deras bäste vän, Jesus samt sjunga sånger till hans ära. Att intresset för söndagsskolan icke är i avtagande utan tvärtom visar sig däri, att antalet barn ökar för varje år.

Bäckebron är en del av Västra Emterviks socken vid den härliga Frykensjön i Värmland. Söndagsskola hålles på fyra andra platser inom socknen. Här har sedan gammalt bedrivits en livlig söndagsskolverksamhet.

Nu vill vår söndagsskola på detta sätt hälsa på överallt i Sverges bygder. Måtte Guds rika välsignelse vila över alla söndagsskolbarn och lärare i vårt kära fosterland!

S. C.

BÄCKEBRONS SÖNDAGSSKOLA.

Brevväxling med de små.

Prisuppgift n:o 6.

Fjädrar har den och flyger dock ej.
Ben har den, men går den? — Nej.
Den står alltid fullkomligt still.
Ingenting annat än vila den vill.
Men icke för sig
Nej, blott för dig.

Prisuppgift n:o 7.

Räkneuppgift.

Ordna talen 5, 6, 8, 9, 11, 12, 13, 14, 15 i 16 olika rutor av en kvadrat så, att varje vågrät rad motsvarar den lodräta i talens anordning och alltid ger talet 40 som summa.
För att få de ovan angivna talen att passa in i 16 rutor, är det klart, att samma tal måste användas mer än en gång, men *inga andra tal* få användas än de nio talen här ovan.

Prisuppgift n:o 8.

Diamantgåta.

Bokstäverna ordnas så, att alla raderna antingen de läsas från vänster till höger eller ovanifrån och ned bilda samma ord, nämligen: 1. En bokstav. 2. Ett kärl, som användes till tvätt. 3. Ett flicknamn. 4. Någonting, som finnes om vintern. 5. En bokstav.

Prisuppgift n:o 9.

Gömda städer.

1. Då han hunnit fram till hörnet, vände han åter om och gick tillbaka.
2. »Stackars liten, är du blind»? sade den gamle herrn och räckte barnet en krona.
3. Han drack öl, när han inte kunde få vatten.

Bibelläsning.

Veckan 26 sept.—2 okt. 1921.

M. 26. 1 Mos. 45: 1—15. *Josef ger sig till-känna.*

T. 27. vv. 1—4. »Jag är eder broder».

O. 28. vv. 5—8. Gud hade sänt Josef till Egypten.

T. 29. vv. 9—11. Nu ville han träffa sin fader.

F. 30. vv. 12—13. Han vill försörja dem alla.

L. 1 okt. vv. 14—15. Allt är gott igen.

S. 2. *Minnesvers*: 1 Mos. 50: 20, a. Gud leder till ett gott slut.

Tryckeriet Progress - Stockholm 1921.
213582